

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ЗАШТИТНИК ГРАЂАНА**

17-1286/09
Београд

Заштитник грађана
Zaštitnik građana

дел. бр. 3092 датум: 4.3.2010.

На основу члана 138. став 1. Устава Републике Србије („Сл. гласник РС“ бр. 98/06) и члана 31. став 2. Закона о Заштитнику грађана („Сл. гласник РС“ бр. 79/05 и 54/07) у поступку контроле законитости и правилности рада Министарства финансија – Управе царина, поступајући по притужбама А.А. и Б.Б. из Београда, Заштитник грађана

УТВРЂУЈЕ

Министарство финансија – Управа царина начинило је пропуст на штету права А.А. и Б.Б. из Београда који се огледа у неспровођењу законом прописаних радњи потребних за вођење другостепеног поступка по приговорима на решења која се тичу њиховог радног односа.

Ради отклањања утврђеног пропуста и спречавања да се исти понове у даљем раду, Заштитник грађана упућује Министарству финансија – Управи царина следећу

ПРЕПОРУКУ

Управа царина ће без одлагања спровести законом прописане припремне радње за поступање по приговорима А.А. и Б.Б. и списе предмета доставити другостепеном органу на одлучивање.

Министарство финансија одлучиће у другостепеном поступку о приговорима притужила А.А. и Б.Б. у најкраћем могућем року и о томе обавестити Заштитника грађана.

Министарство финансија – Управа царина упутиће притужилама писана извињења за начињени пропуст у раду.

Министарство финансија обавестиће Заштитника грађана без одлагања, а најкасније у року од 60 дана од дана пријема ове препоруке, о поступању по њој и доставити копије релевантних аката, са доказом о уручењу.

Разлози

Заштитник грађана је 6. октобра 2009. године примио притужбе А.А. и Б.Б. из Београда. Притужила Б.Б. је навела да је 2008. године изјавила приговор на решење Управе царина бр. од2008. године, којим је привремено распоређена са радног места, у звању у Царинарници Београд, на радно место за у Одсеку Притужила А.А. је навела да је изјавила приговор на решење Управе царина бр..... од2008. године, којим је привремено премештена са радног места, у звању У Сектору у Царинарницу Београд на радно место за По наведеним приговорима није одлучивано до дана подношења притужби, дакле више од годину дана.

Оцењујући да се притужбе односе на повреду принципа добре управе (чл. 25. ст. 5. Закона о Заштитнику грађана), Заштитник грађана је покренуо поступак контроле законитости и правилности рада Министарства финансија – Управа царина, о чему је, у складу са чланом 29. Закона, 2. 12. 2009. године обавестио Министарство. Истим актом затражено је изјашњење о свим чињеницама и околностима значајним за доношење става о основаности притужби, а нарочито да ли је Министарство финансија одлучило по уложеним приговорима притужила.

Актом бр. од 2010. године Министарство финансија доставило је изјашњење у коме је наведено да решења на која су притужиле уложиле приговоре нису у складу са одредбама члана 90. 91. и 93. Закона о државним службеницима. Наиме, ожалбеним решењима притужиле су распоређене на неодговарајућа радна места у смислу звања а што је имало за последицу правилну примену члана 18. став 2. Закона о платама државних службеника и намештеника те је, сагласно привременом распоређивању притужила на радна места са нижим звањем, именованима коефицијент за обрачун и исплату плате умањен за два платна разреда.

Првостепени орган је истовремено обавестио Заштитника грађана о свом ставу да није требао да приступи припремним радњама у циљу поступања по приговорима притужила, јер би се, у складу са Законом о општем управном поступку, „ћутање администрације“ у наведеним случајевима сматрало одбијањем наведених приговора. У наведеном допису изјављено је и да Министарство финансија није одлучивало по приговорима из разлога што притужиле нису, сагласно чл. 24. став 1. Закона о управним споровима, подносиле ургенцију за поступање по приговорима.

Као државни орган који контролише рад других државних органа и овлашћен је да подноси захтеве и пријаве за покретање дисциплинских, кривичних и других одговарајућих поступака против државних службеника када се њиховим неправилним или незаконитим радом крше права грађана (чл. 20. ст. 2. Закона о Заштитнику грађана), Заштитник грађана става је да државни службеници истовремено морају уживати заштиту овог органа у случају кршења њихових права од стране државе и државних органа у којима раде и ту заштиту Заштитник грађана настоји да пружи у сваком оправданом случају.

Дужност сваког послодавца, а Заштитник грађана сматра - посебно државних органа који спроводе законе и примењују их на грађане, јесте да не отежавају запосленим остваривање и заштиту њихових права из радног односа у законом прописаном поступку.

Непредузимање прописима предвиђених радњи и невођење прописаног поступка по приговору радника у периоду дужем од годину дана несумњиво осујећује

остваривање право радника на приговор, односно право да се о законитости решења којим је о његовим правима из радног односа одлучено изјасни другостепени орган предвиђен законом.

Осврћући се на наводе из одговора Министарства финансија на притужбу, Заштитник грађана истиче да не постоји право администрације на ћутање, нити право да се од странке, грађанина, запосленог... тражи да пише ургенције за поступање по уредно изјављеним, законом прописаним правним лековима. Позитивни прописи изричито говоре о „ћутању администрације“ јер законодавац увиђа потребу да странци суоченој са пасивношћу органа управе пружи механизам заштите од тог, на жалост пречестог, манира управе. Наиме, законом утврђено право грађана да се у случају пасивног држања органа управе може обратити суду (чланом 24. став 1. Закона о управним споровима) не значи да је закон такво „ћутање администрације“ предвидео као редован вид одлучивања о захтевима грађана, већ да је предвидео механизам како се грађани могу одбранити од таквог неправилног држања органа управе. Закључивати на основу тога да је „ћутање администрације“ легитиман начин вршења надлежности, односно поступања у законом уређеној правној ситуацији исто је као позивати се на легитимност вршења кривичног дела зато што га кривични закон познаје. Одсуство поступања (нечињење) надлежног органа у ситуацији када је то поступање прописано и потребно типичан је пример „лоше управе“, дакле неправилно је и недозвољено. Неодлучивање по приговору, још прецизније - његово неусвајање, још је оправдати имајући у виду да и само Министарство финансија у одговору на притужбу констатује да је оспорено решење несагласно закону.

За одлуку о вођењу поступка по притужби и оцену Заштитника грађана о правилности поступања Министарства финансија, имајући у виду то да се ради о поступку из области радноправних односа који нема карактер управног поступка, било је кључно то што је дошло до кршења права подносиоца притужбе, запослених у државном органу, и то пасивним држањем службених лица и органа према уложеном правном леку, при чему се такво „ћутање администрације“ правно изједначује са одбијањем правног лека и карактеристично је обележје „лоше управе“.

У конкретном случају, било је потребно и једино правилно да првостепени орган, након пријема приговора странака провери благовременост, допуштеност и страначку легитимацију, ако је то потребно и основано допуни поступак и незаконита решења замени новим, или у законом прописаном року приговоре достави Министарству финансија на другостепено одлучивање, како би оно о поднетим правним средствима одлучило на начин и у роковима прописаним законом.

Након утврђивања свих релевантних чињеница Заштитник грађана, применом чл. 31. ст. 2. Закона, утврдио је кршење права грађана и дао препоруку за исправљање уочених недостатака у раду.

ЗАШТИТНИК ГРАЂАНА

Саша Јанковић

Доставити и:

- притужиљама